

Nočni čuvaj

Votlo in zamolklo,
kakor da bi tolklo
kladivo po glavi,
se razlega v noči
širok po pristavi
glas prodirajoči
skozi zid in krov:
pasji hov, hov, hov.

Lukec ves trepeče,
rjuhe nase vleče,
ne privošči spati
Budni mu kosmati.

»Bes te plentaj, žrelo!
vzdihne nekaj krati —
»zrno dam ti v čelo!«

Hitro se odloči,
divje kvišku butne,
naglo k oknu skoči,
glasno odloputne,
vroč in bled pokuka
v noč nesrečni Luka.

»Težko učenjaku,
ki si glavo trapi,
bolje je težaku
s trdim krampom v grapi.
Ti pa knjige maži,
učenosti streži,
vedro čelo kaži,
s strahom v srcu leži,
ko te brez nehanja
ziblje noč brez spanja.«
se zaspan huduje.
Budni pa še huje
laja, hrope, hruje.

Lukec se razvname,
puško s stene sname:
»Vražja pasja dlaka,
vidiš, kaj te čaka!«

Pes pa laja, laja,
da se hiša maja.

»Bog me varuj zlega,
dosti mi je tega!«
Strel nameri ljuti
proti pasji uti.

Lukec, bore glava,
kdaj ti pamet vznikne?

O, saj že spoznava!

»Budni, drži!« krikne.
V glavi se mu svita:
V temno noč bežita
dva nepridiprava...

Lukec si oddahne,
roka mu omahne,
kakor ptič na vejo
smukne pod odejo.
Krivo psa je sodil,
Budni je prepodil
potepuško prejo.

Zgodaj zjutraj vstane,
pasjico obišče,
Budnemu dá hrane:
vseh dobrot prgišče.

